

DAG 2

*** 1 MEI ***

Eomer

Eomer graaide paniekerig in zijn koffer. De klokken van de stad luidden al, hij moest zich haasten. 'Falco, Eolif', riep hij, 'waar is mijn mantel?'

Eolif, Eomers neef en schildwacht, kwam aangelopen. 'Ik heb hem nog eens extra afgeborsteld', zei hij terwijl hij Eomer in zijn mantel hielp. 'De mannen staan al klaar.'

Gehaast liep de jonge koning naar de voorste rij waar Aragorn en prins Imrahil op hem wachtten. 'Klaar?', zei Imrahil. De twee anderen knikten. Imrahil klopte Aragorn kameraadschappelijk op de schouder. 'Geniet van je laatste stappen als vrij man.'

Aragorn grijnsde, maar zijn ogen verrieden zijn zenuwachtigheid. Eomer voelde met hem mee. Binnenkort zouden ze allen hun eigen weg gaan en vanaf dan zouden ze ieder hun eigen beslissingen moeten nemen. Hij slikte bij het vooruitzicht.

Met hun legers in lange rijen achter zich wandelden ze zij aan zij naar de gehavende stadspoort waar hun aankomst gepaard ging met het schallen van trompetten. Faramir, de stadhouder, wachtte hen op. De hele stad had zich rond hem verzameld, maar Eomer had vooral oog voor de jonge, blonde vrouw naast Faramir. Hij hield van zijn zuster, al zou hij het haar nooit vertellen. Ze was dapper en sterk ... en eigenzinnig. Hij glimlachte. Aarzelend beantwoordde ze zijn glimlach. Hij voelde zich opgelucht en blij tegelijk. Hij wendde net op tijd zijn blik af om te zien hoe Gandalf de kroon plechtig op Aragorns hoofd zette. De regeerperiode van koning Elessar kon beginnen. Vreugdekreten en applaus stegen op uit de menigte. Eomers hart barstte van spanning en vreugde. Met zijn ogen zocht hij zijn zuster en hij zag haar ... hand in hand, pratend met Faramir. Als gehypnotiseerd staarde hij hen aan. Alsof ze zijn blik voelde, maakte ze zich los. Ze draaide zich naar hem toe en keek hem behoedzaam aan. Ze wisselde enkele woorden met Faramir en liep vervolgens naar haar broer.

'Ik heb je veel te vertellen', zei ze. Eomer knikte, sprakeloos. Toen opende hij zijn armen en omhelsde haar.

Vera

Uit het raam van een gastenverblijf op een steenworp van de citadel klonken vrolijke stemmen die af en toe werden onderbroken door een lach. Vanop het bed bestudeerde Vera Lothiriel die in haar blauw-zilveren jurk voor de kaptafel zat. Op enkele details en de patronen van het borduurwerk na was het een exacte kopie van die van haar moeder. Moeder en dochter leken zelf ook erg op elkaar, zag Vera. Ze bezaten beide een aangeboren elegantie die Vera nooit zou bezitten. Ze schreden in plaats van te stappen en geen enkele beweging was plomp of ongecontroleerd zoals bij Vera vaak het geval was. Ze slaakte een inwendige zucht. Naast hen voelde ze zich een boerenpaard, gekweekt om lasten te dragen en anderen te dienen.

Ondertussen besprenkelde Biljana haar dochter met lavendelwater en vlocht ze zilveren linten door Lothiriels haren, terwijl Azra de jurken bekeek die op het bed lagen. 'De mosterdgroene jurk is echt wel de mooiste', zei ze terwijl ze met haar handen over de zijden stroken op de mouwen streek.

Vera knikte. 'Als ik dan toch moet kiezen tussen een mosterdgroene, een appelgroene of een mosgroene, volg ik je in je voorkeur voor de trouwjurk. De enige waar ik nog enigszins inspraak in had.' De ander vrouwen keken haar vragend aan. 'Mijn echtgenoot koos mijn uitzet', zei ze. 'En aangezien hij alles betaalde, durfde ik er niet tegenin te gaan.'

'Met jouw vurige haren, is groen niet de slechtste kleur', zei Azra, zelf gekleed in een rode jurk. 'Maar misschien kunnen we wat extra kleur toevoegen.' Ze viste een zakje met linten uit haar koffer en gooide het op het bed. 'Kijk maar of je hier iets naar je zin in vindt', zei ze terwijl ze ook een houten koffertje met kleurrijke poeders en zalfjes tevoorschijn toverde.

Vera viste een potje met zachtroos poeder uit het koffertje. 'Ik vermoed dat je niet een of ander middeltje hebt tegen sproeten?'

De drie vrouwen keken haar geschrokken aan. Vanop haar stoel greep Lothiriel Vera's hand. 'Vera, die sproeten wil je toch niet verbergen? Ze laten je gezicht stralen alsof het de zon zelf is.'

'Lieve schat, ik heb nog nooit een vrouw ontmoet die zo prachtig is als jij', beaamde Biljana.

Vera trok grote ogen en haar lip trilde. 'Niet huilen', riepen de drie vrouwen tegelijk.

'Daar gaan je ogen zo van zwellen', zei Azra bezorgd. Ze keken elkaar aan en begonnen te lachen.

'Kom, trek je jurk aan', zei Azra. 'Jij wordt de zon van het feest.'

En terwijl Lothiriel haar moeder hielp met haar zilveren bloemenkroon, vlocht Azra linten in verschillende okerkleuren door Vera's rode haren. Zelf stak ze een bloem in haar zwarte krullen. De vier vrouwen keken elkaar goedkeurend aan. 'We zien elkaar na het banket op het volksfeest', zei Azra, haar arm door die van Vera hakend. Vera lachte.

'En wij moeten dringend vertrekken', zei Biljana. 'Lothiriel en ik zijn al laat.'

Eomer

Koning Elessar stond voor de hoofdtafel, omringd door de aanvoerders van het leger en de leden van zijn reisgenootschap. Eomer maakte zich los van het groepje en liep naar Eowyn en Faramir, die hij nu dringend beter wilde leren kennen. Halfweg voelde hij plots een hand op zijn schouder. Hij draaide zich om. 'Wees gerust', zei prins Imrahil. 'Mijn neef Faramir is een prima kerel. Bij hem is je zuster in goede handen.'

Eomer fronste. 'Jij wist ervan', zei hij verbaasd.

Nu was het Imrahil die fronste. 'Heeft Erchirion je niets verteld? Mijn vrouw had erover geschreven.'

Inwendig Erchirion verwensend liep Eomer naar zijn zuster en haar geliefde. Hij begroette Faramir zo hoffelijk hij kon en barstte vervolgens los tegen zijn zuster. 'De hele stad wist van jullie relatie, waarom heb je me niet geschreven?'

Eowyn keek hem verbaasd aan, toen lachte ze. 'Schrijven? Broer, sinds wanneer schrijven wij elkaar? En zelfs al had ik je geschreven, welk antwoord mocht ik dan verwachten? "Blijf bij

hem weg” of “doe hem de groeten”? Je kent Faramir slechts van de verhalen die over hem worden verteld.’ Ze greep Faramirs hand en keek hem liefdevol aan. ‘Al zijn die niet van de minste.’

‘Al goed’, zuchtte Eomer. ‘Ik zal hem aan een grondig kruisverhoor onderwerpen alvorens ik je schriftelijk mijn antwoord geef.’ Ze lachten.

‘En verwacht je dan dat ik je advies opvolg’, vroeg Eowyn uitdagend.

Eomer keek haar nadenkend aan. ‘Nee,’ zei hij vervolgens, ‘hoewel ik het zou wensen, zou het dwaas zijn het van je te verwachten.’ Hij glimlachte. ‘Ik begrijp dat je vanaf nu je eigen beslissingen neemt.’

Eowyn kuste hem op de wang. ‘Dan laat ik jullie achter in elkaars gezelschap’, zei ze en ze wendde zich tot een bediende die haar naar haar plaats escorteerde.

De twee mannen stonden onwennig naast elkaar. ‘Zusters,’ zei Eomer, ‘ze zijn zowel een zegen als een plaag.’

‘Ik kan er niet over meespreken’, zei Faramir. ‘Ik heb geen zusters, alleen een nicht en die heeft al voldoende broers om zich over haar te ontfermen.’

‘Jij bent een neef van de prins, en dus ook van Erchirion’, zei Eomer nadenkend.

Ondertussen wandelde zijn vriend de grote zaal binnen, aan elke arm vergezeld door een bloedmooie vrouw. Eomers mond viel open. Ze verdwenen in de menigte, maar even later zag hij zijn vriend en de jongste van de twee dames plaatsnemen aan de tafel waar ook Eowyn zat. Onbewust klemde hij zijn kaken op elkaar. De verrader, dacht hij, de ... gluiperd!

Lothiriel

Het banket liep langzaamaan ten einde. Lothiriel had een onderhoudend gesprek gehad met Elfhelm, de oudere man die naast haar zat. Hij bleek een maarschalk te zijn van Rohan en samen met Eowyn had hij Erchirion en Lothiriel vermaakt met verhalen uit zijn land. Op hun beurt hadden zij een beeld proberen te schetsen van Dol Amroth. Maar ze waren het alle vier eens met elkaar dat een land het best geproefd werd door een bezoek.

Ondertussen was het gesprek stil gevallen, de muzikanten pakten hun instrumenten in en de eerste genodigden vertrokken. Ook Eowyn en heer Elfhelm namen afscheid.

‘Er is een volksfeest op het plein met de fontein’, zei Lothiriel tegen Erchirion. ‘Er is muziek en er wordt gedanst. Azra ging ernaar toe.’

‘Ik hoor je al komen’, lachte Erchirion. ‘Jij wilt daar ook naartoe en ik mag je escorteren.’

‘Je moet me escorteren, want gezien jouw reputatie met vrouwen wil ik je graag een gunst vragen’, zei ze terwijl ze haar arm in de zijne haakte en samen de zaal verlieten.

‘Ik heb hier afgelopen weken enkele vriendinnen gemaakt’, zei ze. ‘En een van hen kan wel wat positieve aandacht gebruiken. Haar man is onlangs overleden, maar volgens mij was het een vreselijk huwelijk.’

Erchirion stopte. ‘Wat bedoel je precies met “positieve aandacht”’, vroeg hij achterdochtig.

Lothiriel glimlachte. ‘Dat mag je zelf invullen’, zei ze. ‘Maar ik zou graag hebben dat je op z’n minst met haar danst.’

‘Een dansje moet wel lukken’, zei hij. ‘Is ze erg lelijk?’

Geschokt keek Lothiriel naar haar broer. 'Lelijk?'

Erchirion haalde zijn schouders op. 'Mooie vrouwen hebben meestal geen tussenpersoon nodig om een danspartner te vinden.'

Lothiriel glimlachte inwendig. 'Beslis zelf maar wat je van haar vindt', zei ze.

Het banket had lang geduurd en het schemerde al toen ze op het plein aankwamen. Het was er druk, maar erg gezellig. Het plein was versierd met vlaggen en lichtjes en de band speelde volkse muziek. De herbergier had zijn tafels en stoelen buiten gezet. Net als de stenen banken aan de rand van het plein zaten ze vol lachende en drinkende mensen. In het midden van het plein was een houten dansvloer aangelegd waar talrijke koppels stampten, klaptten en zwierden. 'Geweldig', zei Erchirion. 'Dit is exact wat ik nodig heb.'

Eomer

Koning Eomer had afscheid genomen van zijn maarschalken en genoot nu van de lach op het gezicht van zijn zuster terwijl ze met Faramir rondjes draaide. Het was lang geleden dat hij haar nog zo uitbundig had gezien en zijn hart lichtte op bij het zien van haar geluk.

Op de dansvloer maakten de koppels ondertussen groepjes van vier waardoor Eowyn en Faramir samen dansten met Erchirion en zijn partner. Ze lachten, draaiden en bogen. Eomer keek naar hun vrolijke gezichten en voelde een steek van jaloezie. Hij draaide zijn rug naar het spektakel en sloot zijn ogen. Achter hem viel de muziek langzaam stil en even later duwde Erchirion hem een beker bier in de hand. Ze maakten een toestend gebaar en namen een slok. 'Ik weet dat je van plan bent te trouwen', zei hij. 'maar je maakt wel erg snel werk van je voornemen. Vertel me, ben je al verloofd?'

'Dat ben ik niet', zei Erchirion terwijl hij zijn mond afveegde.

'Bang om de laatste stap te zetten?'

'Neen, helemaal niet.' Erchirion grijnsde naar zijn vriend. 'Probeer je met me te flirten?'

Eomer draaide zich terug naar het plein. 'Wie is ze dan?' Hij knikte in de richting van de dansvloer waar Lothiriel ondertussen met koning Elessar danste waarbij ze vooral zijn voeten probeerde te ontwijken.

'Lothiriel? Ze is mijn zus.'

Eomer keek zijn vriend verrast aan. 'Is zij je zus?' Hij schudde zijn hoofd. 'Je maakte me wijs dat ze nog een kind was. Hoe oud is ze?'

'Negentien', zei Erchirion met duidelijke tegenzin.

'Op je negentiende ben je geen kind meer, Erchirion.'

Erchirion kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ze is mijn kleine zusje, Eomer.' Zijn stem klonk als een waarschuwing.

Op de dansvloer volgde koning Elessar ondertussen lachend Lothiriels dansinstructies op. Haar wangen bloosden, haar ogen blonken en ze hadden duidelijk veel plezier.

'Heb je er bezwaar tegen dat ik haar beter leer kennen?', zei Eomer zonder zijn blik van haar af te wenden.

Erchirion gromde.

'Was jij niet degene die zei dat we onze zussen moesten loslaten?' Eomer wipte zijn wenkbrauw omhoog.

De muziek viel stil en op de dansvloer bedankte koning Elessar Lothiriel voor de dans. 'Het was een waar genoegen, mijn Heer', hoorde Eomer haar zeggen terwijl ze samen naar de twee mannen liepen.

Koning Elessar krulde zijn lip. 'Denken je tenen daar hetzelfde over?', zei hij.

'Zelfs mijn gekneusde tenen kunnen mijn gevoel van dankbaarheid niet ondermijnen', zei Lothiriel. Pas toen merkte ze Eomer op. Ze keek hem aan met een mengeling van verbazing en ergernis alvorens ze de beker bier aannam die haar broer haar toestopte. 'Ik voel me dankbaar,' zei ze, Eomer negerend, 'dat ik niet tegen de beesten moest vechten die al weken liggen te rotten op de Pelennor.' Ze maakte een toostend gebaar en dronk enkele flinke slokken bier.

Erchirion trok zijn neus op. 'Toch is de stank van die beesten niets vergeleken bij de geur van een troep soldaten die wekenlang een tent moeten delen', zei hij.

De mannen lachten en Lothiriel proestte het uit waardoor haar bier op Eomers mantel spoot. Geschrokken keek ze naar hem op. 'Het spijt me', zei ze terwijl ze aanstalten maakte om de vlekken weg te vegen. Maar Eomer onderschepte haar hand en wendde zich tot Erchirion. 'Misschien wordt het tijd dat je ons aan elkaar voorstelt.' Hij voelde hoe ze haar hand probeerde los te trekken en hield hem stevig vast.

'Natuurlijk', zei Erchirion terwijl hij zijn vriend een blik van staal toewierp. 'Koning Eomer, sta me toe u voor te stellen aan mijn zuster, Vrouwe Lothiriel.'

Lothiriel trok grote ogen. 'Kóning Eomer? Koning Eomer van Rohan?' Eventjes flikkerde een bliksem in haar ogen, toen knikte ze en boog.

Eomer onderdrukte een glimlach en knikte beleefd terug. 'Aangename kennismaking.'

Pas toen loste hij zijn greep. Snel trok ze haar hand uit de zijne en wende ze zich tot koning Elessar. 'Ik hoop dat ik geen politiek incident heb veroorzaakt door op de koning van ons buurland te spugen', zei ze.

Boven haar hoofd wisselden de twee koningen een blik uit. 'Ik denk dat je je daarover geen zorgen moet maken', zei koning Elessar lachend.

'Waarover moet mijn dochter zich geen zorgen maken?', zei prins Imrahil die onverwacht bij hen stond.

'Ik heb bier gemorst op de mantel van koning Eomer', zei Lothiriel.

'Je hebt dus een goede eerste indruk gemaakt', zei de prins. 'In dat geval vermoed ik dat jullie het niet al te erg vinden dat ik mijn dochter wegkaap voor een dans.'

Lothiriel keek haar vader verbaasd aan. 'Een dans?'

Imrahil knikte en greep haar hand. 'Ja, een dans. Kom, haast je. Dit is toevallig de enige volksdans die ik ken.'

Lothiriel gaf haar beker aan Erchirion, maakte een korte buiging voor de heren en volgde haar vader naar de dansvloer.

Eomer keek haar na. Zo vrolijk ze was geweest tijdens haar dans met koning Elessar, zo ernstig verliep de dans met haar vader. 'Is hij ontstemd vanwege het gemorste bier', vroeg hij zich luidop af.

'Mogelijk', zei Erchirion. 'Of hij heeft weer een of andere echtgenoot voor haar op het oog.'

Eomers blik gleed naar koning Elessar, maar die stak ontkennend zijn handen omhoog.

'Ik waarschuw je, Eomer', zei Erchirion die de blik had opgevangen. 'Ze is mijn zusje. Raak haar aan en ik vermoord je.'

'Jij kwam met het idee om met elkaars zussen te trouwen.'

'Ik was dronken. Trouwens, jouw zus heeft haar zinnen op iemand anders gezet.'

'En jij wist daarvan, maar je hebt het voor me verzwegen.'

Koning Elessar keek verwonderd naar zijn vrienden.

Het was Erchirion die als eerste zijn blik neersloeg. 'Ik probeerde je te waarschuwen.' Zijn boosheid zakte. 'Je behandelt haar met respect,' zei hij, 'of je ontmoet mijn zwaard.'

Eomer knikte. 'Ik beloof je dat ik haar met respect zal behandelen.' Hij stak zijn hand uit.

Erchirion aarzelde, maar greep uiteindelijk de hand van zijn vriend. 'Aan die belofte zal ik je houden', zei hij.

'En ook al heb ik geen idee wat er aan de hand is, ik ben getuige van deze belofte', zei koning Elessar terwijl hij zijn hand op die van zijn vrienden legde en hen afwisselend aankeek.

'Ik heb meer bier nodig', zei Erchirion met een verslagen blik.

Koning Elessar grijnsde. 'Daar kan ik wel voor zorgen.' Hij klopte beide mannen op de schouder.

Eomer draaide zich naar de dansvloer waar het onderwerp van hun discussie nog steeds rondjes draaide met haar vader. Hij wreef over zijn kin. Slechts weken geleden had hij een heel leger aangevoerd, mûmakils omgelegd en orks bevochten. Hoe moeilijk kon het zijn om een dame te veroveren?

Lothiriel

Op de dansvloer keek Lothiriel haar vader aan. 'Aan wat dank ik de eer voor deze dans?', zei ze.

'Aan het feit dat je mijn dochter bent en ik graag met je wil dansen.'

Lothiriels blik verstrakte. 'Vader ...'

'Goed,' zuchtte hij, 'ik geef me gewonnen. Ik wil je er graag op wijzen dat dit een unieke gelegenheid is. Je zal zelden nog zoveel geschikte echtgenoten bij elkaar vinden. Hoofdmannen, legeroversten, ongehuwde koningen ...'

'Vader,' onderbrak Lothiriel hem berispelend, 'je hebt beloofd ...'

'Ik weet wat ik heb beloofd', onderbrak hij haar. 'En ik zal me aan mijn belofte houden. Maar je moet aan je toekomst denken.'

Lothiriel klemde haar lippen op elkaar en ze draaiden enkele rondjes in stilte. 'Ik ben nog jong', zei ze uiteindelijk. 'Ik heb nog tijd.'

'Jij bent nog jong', beaamde haar vader. 'Maar ik wordt snel ouder. Dit was wellicht de laatste keer dat ik zelf ten strijde trok.' Hij trok haar dichterbij in zijn armen. 'Wie zal er voor je zorgen als ik er niet meer ben?'

Lothiriel keek haar vader geschrokken aan. 'Maar je bent toch nog in orde? Je bent toch nog gezond?'

Haar vader knikte. 'Maar één van de dingen die ik afgelopen maanden geleerd heb, is dat ik sterfelijk ben, even sterfelijk als de mannen die gevallen zijn.'

Lothiriel slikte en knipperde haar tranen weg. 'Ik wil nog niet weg', zei ze even later. Ze keek haar vader strak in de ogen. 'Ik wil nog niet weg. Niet bij jou en niet bij moeder, niet bij mijn broers en niet uit Dol Amroth.'

Nu was het haar vaders beurt om zijn tranen weg te knippen. 'Ik stuur je niet weg, lieve schat. Ik wil je niet kwijt. Maar ik zou me geruster voelen wanneer ik wist dat er iemand was die voor je zal zorgen wanneer ik er niet meer ben.' Hij snoof. 'Liefst iemand die evenveel van je houdt als ik. Iemand die evenveel van jou houdt als ik van je moeder.'

'Ik weet niet of dat mogelijk is', lachte Lothiriel door haar tranen heen. 'Ik ken weinig mensen die zoveel van elkaar houden.'

In stilte dansten ze verder. De muziek stopte en Lothiriel legde haar hoofd op haar vaders schouder. 'Ik hou van je', zei ze.

Haar vader drukte een kus op haar hoofd. 'En ik hou ook van jou, mijn bloempje.'

Lothiriel glimlachte om de koosnaam die ze al te lang niet meer had gehoord.

Falco

In een steeg, veel lager in de stad, zaten twee figuren in een innige omhelzing tegen de muur van de verlaten wasplaats.

'Ik zei je toch dat Minas Tirith veel geheime plekken heeft', zei Falco's vriend. 'En vannacht zijn er meer dan ooit, want de hele stad viert feest op het plein.'

'Ik hou meer van privéfeestjes', fluisterde Falco zijn vriend in het oor waarna hij hem zacht in de oorlel beet.

'Man,' kreunde zijn vriend, 'je bent zo hitsig als een jonge hengst.'

'Ik ben een jonge hengst', fluisterde Falco. Hij kuste zijn vriend, innig en lang.

'Rustig aan', waarschuwde zijn vriend toen Falco's hand zijn broek in gleeed. 'De nacht is nog jong en er zijn nog meer mooie hoeken in de stad.'

Falco lachte zachtjes. 'Toon ze me', zei hij. 'Toon ze me allemaal.'

Lothiriel

'Kom', zei Lothiriel terwijl ze haar broer bij de arm greep en meetrok. 'Tijd voor een dansje met mijn vriendin.'

Ze manoeuvreerde hem tussen de dansende koppels door tot aan de anderen kant van de dansvloer waar Vera net haar dans beëindigde met heer Elfhelm. Lothiriel tikte Vera op de schouder en ze draaide zich om. Ze bloosde van het dansen en zag er zo mogelijk nog stralender uit dan anders.

'Vera, ik wil je graag voorstellen aan mijn broer Erchirion', zei ze terwijl ze knipoogde naar haar vriendin.

Vera keek verrast van Erchirion naar Lothiriel. 'Wat een ... toeval', zei ze, zich naar Erchirion wendend. 'Hebben wij elkaar al niet eerder ontmoet?'

Erchirion stond er beduusd bij. 'Vrouwe Vera,' zei hij uiteindelijk, 'aangenaam u weer te zien.' Hij wendde zich tot zijn zuster met een vreemde blik. 'Is dit de vriendin waarover je sprak?'

Lothiriel knikte. ‘Ze is een bijzonder goede vriendin’, zei ze, met de nadruk op “bijzonder” en “goede”.

Hij slikte en richtte zich tot Vera. ‘Vrouwe Vera, zou u zo vriendelijk willen zijn met me te dansen?’

‘Graag’, zei Vera enthousiast. ‘Ik wil graag met je dansen.’

Lothiriel keek hen na terwijl ze samen over de dansvloer huppelden. Er was iets in Erchirions blik geweest, iets dat ze nog nooit bij hem had gezien. Een mengeling van angst en hulpeloosheid, dacht ze. Plots twijfelde ze of ze er wel goed aan had gedaan hen samen te brengen.

Erchirion

Erchirion hield van dansen. Hij hield van de muziek, van de snelle en sierlijke bewegingen en de interactie met zijn danspartner. Maar nu hij naar de dame keek wiens hand hij vasthield, voelde hij zich volstrekt hulpeloos. Vrouwe Vera lachte hem enthousiast toe, haar gezicht een en al zonneshijn. Erchirions hart dartelde opgewonden door zijn borstholte. Terwijl de violist de introductie beëindigde en de trommels en vedels invielen, beantwoordde Erchirion zenuwachtig haar glimlach, deed twee huppelpasjes in haar richting en trapte daarbij op haar voet. Hij keek op en verontschuldigde zich, maar Vera lachte nog steeds, zich ogenschijnlijk onbewust van zijn misstap. Erchirion keek naar haar regelmatige witte tanden, haar gekrulde lippen en was daardoor drie tellen te laat om aan te sluiten in de kring waardoor de man achter hem tegen hem op botste. Weer verontschuldigde Erchirion zich. De man keek hem ontstemd aan. De mannenkring en de vrouwenkring stapten nu in tegenovergestelde richting en bij elke stap dat Vera zich verder van hem verwijderde, tuimelde Erchirions hart verder naar beneden om, zodra ze terug tegenover hem stond, met een sprong tot in zijn keel te landen. ‘Je bent terug’, zei hij blij. Vera lachte en haakte haar groen met bruin gespikkelde ogen in de zijne. Ze klaptten elkaar op de handen, draaiden rond hun as en huppelden hand in hand in de verkeerde richting waarbij ze een halve kring in tegengestelde richting trotseerden alvorens zich om te draaien. Al die tijd hielden hun ogen elkaar vast. Op het einde van de dans gleden Erchirions handen rond haar taille, hij tilde haar op en zwierde haar rond. De muziek stopte, de dans was voorbij. Lachend en nog nahijgend bleven ze staan. Haar handen lagen zwaar op zijn schouders, hij hield de zijne waar hij ze laatst had gelegd. In zijn borst ging zijn hart als een stormklok te keer.

Eomer

Eomer stond in de schaduw van de stadsmuur de feestelijkheden op het plein te observeren. Hoewel zijn moeder had geprobeerd het hem te leren, had dansen hem nooit geïnteresseerd. Maar hij merkte nu dat het bestuderen van dansende koppels een aangenaam tijdverdrijf was.

Zo waren zijn zus en zijn neef Eolif tijdens het dansen meer geïnteresseerd in hun conversatie dan in het zetten van de juiste dansspasjes.

Ook Erchirion en vrouwe Vera leken zich weinig aan te trekken van het beoogde danspatroon, al was er bij hen weinig sprake van een conversatie. Eomer glimlachte. Zonder hun oogcontact te doorbreken slaagden ze erin een hele nieuwe dans te creëren waarbij ze elkaar als bij toeval voortdurend leken aan te raken. Dat ze zo doende de dans van de andere koppels verstoorden, leek hen niet te deren.

De enigen die netjes in de maat dansten, waren Faramir en Lothiriel, van wie Eomer ondertussen begreep dat ze neef en nicht waren.

De muziek viel stil, de dansers wisselden van partner of verlieten, zoals Lothiriel, de dansvloer. Vanuit zijn ooghoek zag Eomer hoe ze naar de rand van het plein liep en haar nek strekte om de frisse bries op te vangen die zachtjes over de stadsmuur blies. Als gehypnotiseerd staarde hij naar haar slanke hals en haar trotse schouders. En toen stond hij plots naast haar en keek ze verbaasd naar hem op.

Ze knikte hem toe. ‘Koning Eomer’, zei ze vormelijk met de nadruk op “koning”.

‘Vrouwe Lothiriel’, antwoordde hij, beleefd terug knikkend.

‘Het stelt me teleur,’ zei ze na een ongemakkelijke pauze, ‘dat ik gisteren werd aangesproken door een soldaat van Rohan die me verzekerde dat hij eerlijkheid hoog in het vaandel droeg, terwijl vandaag blijkt dat hij geen gewone soldaat is, maar de koning van Rohan in eigen persoon.’ Zelfs in het bleke maanlicht zag hij haar ogen fonkelen. ‘Zonder eerlijkheid kom je nergens, beweerde hij. Dus, vertel me, Uwe Majesteit, waar bevinden we ons? Ergens of nergens?’

Verbaasd knipperde Eomer met zijn ogen. ‘Het was niet mijn bedoeling je om de tuin te leiden’, zei hij. ‘Jij nam aan dat ik een gewone soldaat was en ik kreeg de tijd niet om mezelf voor te stellen.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Dus, om je vraag te beantwoorden. Volgens mij bevinden we ons ergens.’ Hij keek haar recht in de ogen. ‘We bevinden ons op een vrolijk volksfeest en we proberen een aangenaam gesprek te voeren.’

Lothiriel draaide met haar ogen en zweeg.

‘Ik wilde je trouwens vertellen dat ik je uitdaging aanvaardt’, zei hij na een tijdje.

‘Uitdaging?’, zei ze verrast naar hem opkijkend.

‘Om je te veroveren.’

Lothiriel trok grote ogen. ‘Dat was geen uitdaging, maar een waarschuwing’, siste ze boos.

‘Niet terugkrabbelen nu’, zei hij belerend.

‘Ik krabbel niet terug. Ik probeer alleen een misverstand op te lossen.’ Haar ogen bliksemde.

‘Het was geen uitdaging’, zei ze weer.

Ze wendde haar blik af en bleef koppig zwijgen. In de stilte die volgde zocht Eomer naarstig naar een gepast gespreksonderwerp. Hij volgde Lothiriels blik naar de dansvloer.

‘Je houdt van dansen’, zei hij uiteindelijk.

Ze keek hem boos aan. ‘Ik hou ook van zwemmen, paardrijden, muziek maken, zingen, lezen en een goed gesprek. Mijn lievelingskleur is appelblauwzeegroen, ik hou van de geur van lavendel en mijn lievelingsvrucht is een sinaasappel. Is er nog iets dat u wenst te weten, mijn Heer?’

Eomer keek haar verbaasd aan. Toen schudde hij zijn hoofd en begon te lachen.

‘Wat beweegt mensen er eigenlijk toe om samengepakt op een krappe dansvloer eindeloos rondjes te draaien’, zei hij uiteindelijk, toen de stilte weer ongemakkelijk werd.

Nog steeds ontstemd keek Lothiriel hem aan. ‘Dansen is meer dan alleen maar rondjes draaien, stampen en schuifelen met je voeten’, zei ze. ‘Dansen is als een goed gesprek, met vragen en antwoorden van uitgesproken en onuitgesproken woorden. In het beste geval is het een uniek moment waarop twee wezens harmonieus samen komen in lichaam en ziel.’

Hij keek haar perplex aan en vroeg zich af of ze het nog steeds over dansen had. ‘En in het slechtste geval?’, zei hij.

‘In het slechtste geval verloopt het even moeizaam en ongemakkelijk als dit gesprek’, zei ze. ‘Met als enige duidelijke uitkomst de wetenschap dat er geen volgende dans zal zijn.’

Eomer slikte.

Op de dansvloer viel de muziek weer stil, de dansers wisselden van partner of verlieten de dansvloer. Vanuit zijn ooghoek zag Eomer hoe zijn neef Eolif naar hen toe wandelde.

‘Gezien je al de hele avond staat toe te kijken, vermoed ik dat jij niet danst?’, zei Lothiriel.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik kan helaas niet dansen, zei hij. ‘Maar ik wenste nu dat ik het wel kon. In dat geval zou ik je graag ten dans vragen.’

‘Eerlijk?’

Hij zuchtte. ‘Wat kan ik doen om je te bewijzen dat ik een eerlijk man ben?’

‘Dans met me’, zei ze. ‘En dat is wél een uitdaging.’ Op dat ogenblik stak Eolif zijn hand naar haar uit. Lothiriel knikte de koning beleefd toe, aanvaardde Eolifs hand en volgde hem naar de dansvloer.

Eomer bleef achter aan de rand van het plein, zich verbaasd afvragend wat er was mis gegaan.

Falco

De zon begon al terug op te komen toen het feest ten einde liep. De stad viel eindelijk stil. Vlakbij de stadspoort kraakten de scharnieren van een deur en even later wandelden twee schimmen hand in hand de trappen van de kazerne af.

‘Ik haat het terug te moeten keren naar het tentenkamp’, zei de ene.

‘Ik hoop dat je me af en toe komt opzoeken in de stad’, zei de andere. Hij trok zijn vriend tegen zich aan en kuste hem, kort en dwingend. ‘Ik haat het dat ik je binnenkort moet laten gaan.’

‘Zwijg,’ zei de ene vriend. ‘Zwijg erover, tot die dag is aangebroken wil ik van geen afscheid horen.’ Hij legde zijn hoofd in de nek van zijn geliefde en snoof.

‘Je bent echt een hengst’, lachte de andere.

‘Ik ben jouw hengst’, antwoordde de ene.

Na een laatste kus duwde zijn vriend hem in de richting van de stadspoort. ‘Ook hengsten moeten slapen’, zei hij. ‘Hup, terug naar je stal.’

Falco keek nog een keer om, toen liep hij de stadspoort door, de Pelennor op. Hij streek met zijn vingertoppen over zijn lippen en glimlachte. Liefde was ... verrukkelijk, dacht hij. Zachtjes neuriënd volgde hij de weg naar het legerkamp. Binnen enkele uren was hij weer van wacht.

door Ella Smidts 2024

